

ZAHRAŇIČÍ

in.ihned.cz/zahranici

Obyvatelé Lefkady proto tiše vyčítají Onassisově vnučce Athině, že na ostrov příliš nejezdí, a dál na „svého“ miliardáře nedají dopustit. Z vděčnosti dokonce Onassisovi postavili na přístavní promenádě v Nidri šviháckou sochu. Kráčí tam se sakem přehozeným přes rameno a možná přemýšlí nad tím paradoxem – on, velký odpůrce turistů, na místě, kde je dnes jejich koncentrace jasně největší.

Ostrov se po Onassisově smrti začal měnit a v poslední době se tak děje ještě rychleji. Štěrkové cesty dostávají asfaltový povrch, stáda polodivokých koz už nezastavují dopravu jako kdysi a některé stařenky se naučily slušně vydělávat na tom, že si je projíždějící turisté fotí. Přesto si Lefkada stále uchovává svoji tvář.

„Většina lidí tady už žije jen z turismu, ale spousta z nich stále ještě žije olivovníky nebo rybolov“, říká pan Kostas, který vlastní populární tavernu Poseidon v malé vesnici Agios Nikitas na severozápadě ostrova. Kvůli turistům se už dokonce naučil i pár slovček česky. V sezoně bývá od rána do večera v restauraci, ale přes zimu otevře vždy jen na pár dní. To je pak majitelem, kuchařem a číšníkem v jedné osobě. „V zimě se tady žije těžce, ale ten klid je nádherný“, pochvaluje si.

Když i poslední turisté sbalí kufrы a sezona se stane minulostí, zůstane v Agios Nikitas pouze osmnáct stálých obyvatel. Původně rybářská osada je příkladem letoviska, které přijímá návštěvníky s otevřenou náručí, ale nepodbízí se jim. „Agios Nikitas se mění, pořádku však není zkažený. Hodně tady na to dbáme. Při stavbě domů nepoužíváme železo, ale pouze dřevo, a stále jsou povoleny pouze čtyři barvy, přičemž střechy musí zůstat bílé“, vysvětluje Kostas.

Tradice ukryté v horách

Za skutečnou Lefkadou, tak jak ji znal Onassis, však stejně musíte dál do vnitrozemí. Pryč od zahraničních návštěvníků, vysoko do hor, které se tady šplhají nad tisíc metrů (nejvyšší vrchol Stavrotas měří 1158 m). Třeba do horské vesnice Karya, jež leží na půl cesty mezi Agios Nikitas a Nidri.

Ruční výroba koberců s originálními vzory je pečlivě strážena tradicí v horské vesničce Karya. Právě tady najdete muzeum folkloru Lefkady.

Rybářská vesnice Agios Nikitas nabízí turistům výjimečný klid a kus původní atmosféry ostrova.

Krkolomnými serpentinami se sem nechce trmáčet většině turistů, natož pak pokroku a modernizaci. Místní obyvatelé se proto dál živí tradičním zemědělstvím a výrobou charakteristických, ručně tkaných koberců. Staří vesničané tady odpočívají na návsi pod košatými platany, popíjejí kávu, rozumují a sledují, jak kolem nich čas pomalu plyne.

Sedíme vedle nich a děláme to samé, protože ta ospalá atmosféra rychle nakazí každého. Objednali jsme si gyros, ale nemluvný hospodský jen ukázal na hodinky a my pochopili, že je ještě příliš brzy. Co naplat, usrkávali jsme alespoň frappé, a když jsme chtěli zaplatit, opakovala se podobná scéna. Stařík opět bez jediného slova pouze vztyčil dva prsty – dělá to dvě eura. Tady se jinak než řecky nedomluvíte.

Lákání vínem

Jenže smysly každého návštěvníka se rychle nasytí, a pokud má Lefkada uspět v konkurenci dalších řeckých ostrovů a zároveň si uchovat svou sympatickou tvář, musí umět nabídnout i něco víc než jen krásné pláže a milé domorodce. Tím spíš, že si tu příliš neužijete his-

Pláž Kathisma je pokryta malými oblázky, většina ostatních pláží na Lefkadě je však písčitých.

torických památek. Žádné apollónské Delfy, athénská Akropole, památky minojské nebo mykénské kultury. Nic z toho zde nenajdete.

Místní si to dobře uvědomují, a možná právě proto se snaží vrátit lesk zdejšímu vinařství. Ačkoliv řecká vína jsou známá, málokdo by tušil, že na révu vinnou narazí i tady. Na ostrov ji na konci 17. století dovezli Benátčané a dnes se tu pěstují dvě odrůdy: Vertzami a Vardea.

Z první se vyrábějí červená vína, z druhé bílá. „Vertzami se pěstuje hlavně na západě a jihu ostrova, ale na malých vinicích se s touto odrůdou můžete setkat téměř po celé Lefkadě“, vysvětluje průvodkyně Anna, která pracuje v nově vybudované expozici jednoho z vinařství. To obhospodařuje 80 akrů vinic a ročně vyrobí 60 tisíc lahví vína. Většinou červeného, zatímco bílého je pouze pět procent. „Vardea se totiž pěstuje jen na omezené ploše kolem Vasiliki. Tato odrůda je pro Lefkady typická, nikde jinde se s ní nesetkáte“, upozorňuje Anna, když nás zve na ochutnávku místní produkce.

Proč ne. Říká se, že ve víně je ukryto slunce a kus země, ze které vzešlo, takže si kousek Lefkady můžete snadno odvézt s sebou domů. Věřte, bude to krásná vzpomínka. ■

PAVEL KALOUŠ

Foto: autor